

витѣ и улицитѣ. Куминитѣ изхвърляха стълбове димъ. За насъ, децата, освободени отъ училищни уроци за коледната ваканция, тоя димъ ни се виждаше веселъ и приветливъ и радваше душата ни. Облѣчени въ дебели абени дрешки, обути въ лапчуни и въ нови червени катъри, ние не се спирахме по цѣльденъ въ кжщи. Нѣколко по-възрастни другари отбиха водата, що протича изъ съседнитѣ дворове, пуснаха я да тече по стръмната улица и направиха коледната пързалка. По цѣли часове се плъзгахме ние съ новитѣ си шейни, обточени съ чиликъ, по ледената покривка на улицата. Освенъ насъ никой не можеше да мине по стъклената покривка. Бѣхме пълни господари на улицата. Студътъ бѣ зачервилъ ржцетѣ и бузитѣ ни, но сѣкашъ никой не чувствуваше неговото ухапване.

Тая вечеръ баща ми се прибра рано отъ дюкяна. Голѣмиятъ ми братъ, който бѣ на работа въ близкото село, си дойде още на обѣдъ, закла свинята, а мама и баба се заловиха да готвятъ за бѣдни вечеръ. Преди това мама прати по малко блажнинка и дръвца въ нѣколко сиромашки кжщи, за да отговѣятъ утре на Коледа и да се стоплятъ.

Свечери се. Цѣлата челядь е насѣдала около софрата и чака нетърпеливо да почне вечерята. На огнището пламти нарочно отсѣченъ отъ гората пънъ, който трѣбва да гори цѣлата нощъ. Всички трѣбва да *бдимъ* да не би пънътъ да изгасне. Защото това е небесенъ огънь — казваше баба — и ако гори цѣла нощъ, ще има плодородие цѣла година.

Въ срѣдата на софрата е сложена пита, изпечена въ жеравата. Това е „Богова пита“ или „Боговица“. Въ срѣдата е забодена восъчна свѣщъ.